

VIOLA ERNŐ

Egy nap a könyvtárban

Ma reggel úgy döntöttem, hogy nagyon friss vagyok és nagyon sok mindent el fogok végezni. Nagy elmaradásaim vannak a leltározás terén. Tegnap elképedve fedeztem fel a raktárunkban, hogy a tavalyi diákkonferencián kapott ajándékkönyvek még beleltározatlanul várnak a feldolgozásra. Sőt egy hete már ott fekszenek a tankönyvrendelő lapok az asztalom sarkán, amit már rég el kellett volna készítenem, a pályázatról nem is beszélve, aminek holnapután jár le a beadási határideje...

Időben megérkeztünk az iskolába a reggeli hóesés ellenére. Miután kiriasztottuk a könyvtárat, az ajtóban a magyaros kolléga várt, hogy jaj de jó hogy megjöttem, mert azonnal szüksége lenne osztálylétszámyi szövegyűjteményre a harmadik B-ben. Természetesen még nagykabátban lehoztam a galériáról a 26 darab szövegyűjteményt. Gyorsan lekabátoltam és máris szaladtam volna a reggeli áhítatra, de az ajtóban összefutottam a német tanárnővel, aki rövid szabadkozás után máris a lényegre tért, a második órát a könyvtárban szeretné megtartani a második osztálynak. Egy videofilmre lenne szüksége, melyet most szeretne beállítani. Sajnos nem találtam meg azonnal a közel ezer film között, így a számítógépet rögtön bekapcsoltam, hogy a katalógusban mielőbb megtalálhassuk a filmet. A számítógép elindult volna, de az operációs rendszer valamilyen hibát észlelt és úgy döntött, hogy megismétli az indulást. Vártunk néhány percet türelemmel, amikor megszólalt a telefonunk, az igazgató kérte, hogy menjek azonnal hozzá, mert megérkezett Kanizsáról a mérnök, aki a könyvtári előtér átépítésében fog részt venni és jó lenne, ha hallhatnám én is a megbeszélést. A kollégától elnézést kérve, hogy a gépen még nem tudom megnézni a film helyét, elirányítottam a szekrényekhez, hogy legyen szives próbálja megtalálni a kívánt dokumentumot. A közös megbeszélés mindössze negyedórára sikeredett, mert az igazgató úrnak órára kellett mennie és rám bízta a mérnököt, hogy addig mutassam be a helyszíneknek neki. Nagyon barátságos ember volt a mérnök úr és elviselte, hogy a helyszínek bejárása alatt legalább nyolcan kérdeztek tőlem valamit, hogy mi hol van és mikor tudnám odaadni. Végül is még az első órai kicsengetés előtt visszakerülhettem a helyemre és gyorsan megkerestem a német tanárnőnek a filmet, mert ő is azok között volt, aki a mérnökkel való beszélgetés alatt csak annyit mondott, hogy jó lesz majd szünetben is a film. Az operációs rendszer simán elindult másodsorra. Tehát kezdődhet a munka. Közben megérkezett Olga néni, aki nagyon jólelkű ember és azért jár be hozzánk nyugdíjasként, hogy hasznosan töltsse el az idejét. Vállalkozott arra is, hogy segítsen vonalkódozni a könyvtárunk dokumentumait. Sőt a kedvünkért a számítógéppel is megbarátkozott, hogy el tudja végezni ezt a fontos munkát. Már több mint háromezer kötetet látott el a kódcímkekkel, soha nem fogom tudni meghálálni neki ezt a sok munkát. Jaj, még nem készítettem elő Olga néninek, a mai könyvkupacot a polcokról és még a tegnapi elvégzetteket sem tettem vissza a helyére. No ezen gyorsan segítettem, hogy mielőbb hasznosíthassa magát hű segítőtársam. Megszólalt a csengő. Az első szünetben csak tizenkilencen hozták vissza a „hétvégi” kötelező olvasmányikat. Ez még nem is lett volna gond, csakhogy kiselőadásra keresett anyagot egy kis-

lány, akin látszott, hogy komolyan vette a feladatot és nem tudtam megállni, hogy ne segítsek neki a keresésben. A pánikbetegségek latin neveit keresgélte, végül is gyorsan megtaláltuk. Közben elkezdett „beáramlani” a németes osztály a tanárnőjükkal. No egy kis nyugalom és lássuk a tervezett napi feladatokat. Megszólalt a telefon, gyorsan felvettem, hogy ne zavarjam az órát. Egy nyugdíjas csoport szeretné meglátogatni a könyvtárat április végén. Tájékoztattam az érdeklődő telefonálót a látóivalainkról, majd rögzítettem a napot és az órát a naptáramba. Sajnos nem tudtuk rendesen befejezni a beszélgetést, a titkárnő szólott ide a belső telefonon, hogy menjek gyorsan, mert vezetőségi megbeszélés van és érintett vagyok a közelgő szavalóverseny előkészítése kapcsán. Csapot-papot hagytam, mint Csokonai, és három perc múlva már újra az igazgatóiban voltam a kollégákkal az operatív megbeszélésen. Könyvtárbejelentőt tartunk szombaton délután a vendég zsűri és versenyző tanulók számára. Visszafele menetben a titkárnő még a kezembe nyomta a mai postát, a gondnokunk pedig szólt, hogy van két nagy csomag könyvem, majd menjek értük. Miközben a folyosón azt néztem a levelek között, hogy ki milyen meglepetést tartogat számomra, majdnem fellöktem Jóska bácsit, aki éppen hozzám igyekezett. Csak a Rubiconokat hozta vissza, becsülettel elolvast mindent, ami a második világháborúról szól. Érdeklődött, hogy nem érkezett-e újabb, a témához kapcsolódó könyv. Ebben a kérésében kedvében tudtam járni, mivel éppen a napokban kaptunk ajándékba egy könyvet egy öregdiakunktól. Szívesen beszélgettem volna vele, hogy hogyan élte át ő a csurgói eseményeket, de a tanárnő szakított félbe bennünket a galériáról, hogy nincs valami rendben a videóval. Jóska bácsitól elbúcsúztam és felszaladtam, hogy ne legyen semmi gond az órával - legalábbis a könyvtár videója miatt. Csak kicsúszott az egyik kábel, ezért nem akart a kép megjelenni. Alig indultam el lefelé a lépcsőn, amikor a telefon újra megfuttatott. Ez már kísérteties, hogy amikor a legtávolabb vagyok, mindig akkor szólalt meg. Semmi komoly nem volt, csak egy számomra ismeretlen akart beszélni az igazgatóval, de nem tudta a számát. Végre nézhetem a postát. A levelek mindig az elsők között. Egy számlalevél, hogy lejárt a Nationale Geographic előfizetése és legalább háromféle módon megújíthatjuk mindenféle könyvvásárlási kedvezménnyel. A következő levél már egy kicsit izgalmasabb volt. Az egyik kiadó fizetési felszólítása, hogy tavaly áprilisban nem fizettünk be 2600 forintot. Lázás keresésbe kezdtem, hogy mi történt. A gazdasági hivatalban sem volt nyoma a számlaszámnak, de a könyveknek sem. Végül is csak másfél óra telt el erre az ügyre. Miután telefonon egyeztettünk a reklamáló kiadóval, kiderült, hogy nem is nekünk érkezett a csomag. A postai küldemények mellett megérkeztek a Magyar Közlönyök legújabb számai. A 46-os szám belseje teljesen hiányzott, mindössze a borítóját kaptuk meg. Megtörtént a reklamáció telefonon, ígéretet kaptunk a szám pótlására. Elindultam a gazdasági hivatalba a könyvtári csomagokért. Gyorsan megérkezett az alsó tagozatos könyveket küldő kiadótól a kért tankönyves illetve kézikönyves csomag, a másik az idegen nyelvű könyvesbolttól. Miután egyeztettem a számlákat a könyvekkel, azonnal feltűnt, hogy három könyv hiányzott az alsós könyvek közül. A leggyorsabb módja a reklamációnak, ha e-mailt használok. Megnyitottam a régi jó levelező programot, amikor legalább 20 levél landolt a postaládámban. Ebből 17-et olvasás nélkül kitöröltem, mert csatolt fájl is tartalmazott és nagyon gyanús nevek voltak a feladók között. A beérkező maradék három levél egyike figyelmeztetett, hogy kérnek bennünket, azonnal küldjük a kitöltendő kérdőívet az állományvédelmi felméréssel kapcsolatban. A másik két levél a könyvtáros listáról érkezett, hogy milyen nehéz helyzetben van a szakma. A közalkalmazotti státusz megszű-

nésével kapcsolatban is írtak néhányan a listára. Egy pillanatra megállt a szívverésem, de a gazdasági vezetőm rázott fel a kábulatból, hogy megérkezett az állományvédelemmel kapcsolatos pályázati szerződésünk. Az ősszel újra restaurátorok fognak meglepni bennünket egy hétre, akik a műemlék- könyvtárunkban sok száz könyvet „gyorsjavítanak” nagy örömünkre. Milán otthon hagyta a földrajz atlaszát, most az egyszer segítünk rajta! Legalábbis reméljük, hogy nem kell a tanévben többször veszekedni vele emiatt. Egy régi kedves olvasónk tért be hozzánk újra a városkából. A szakdolgozathoz kért informatikai szakkönyveket. Néhány kötetet tudtam is neki adni, egyet azonban könyvtárköziben kell meghozatnom számára. Szerencsére megtaláltam a Megyei Könyvtár katalógusában, a következő percekben el is ment a kérés a számítógépen Kaposvárra. Úristen! A következő órán hozzám fognak jönni a 10. B osztályosok. Még van négy percem, hogy előkészítsem a könyvtári foglalkozást. Szerencsére ezt a kollégám tartja a szellemi munka technikájáról. Végre „dolgozhatok” egy kicsit. Gyorsan kiteszem a táblát - A könyvtárban tanítási óra van, kérem ne zavarjanak! - és máris munkához látok. Nagyon szeretem az új könyvek feldolgozását több okból is. Ilyenkor találkozhatok közelebbről is néhány percre egy-egy könyvvel, kézbevehetem, esetleg beleolvashatok. Legtöbbször csak a tartalomjegyzéket böngészem át. Milyen jó lenne, ha minden nap kaphatna a könyvtáros egy-két órát, amikor kötelező lenne számára a könyvek olvasása! A kisebbik csomagot választom először, pecsételés, számozás, vonalkód beragasztása. A csoportos leltárkönyvet azonnal kitöltöm, majd következik a számítógépes feldolgozás. Legalább negyed óráig egyedül lehetek a könyveimmel és már az ötödik könyvnél tartok, amikor hátulról csendben nyílik az ajtó és az egyik kollégám szeretne egy könyvet kölcsönözni. Azért nem várhat, mert a szomszédos épületrészben lesz a következő órája és nem fog időben érkezni. Lábujjhegyen kihozom a kért könyvet - egy kicsit morcosan néz rám a könyvtári órát tartó kollégám. Sajnos vége a délelőtnek, még csak négy könyvet leltároztam be, még csak vissza se soroltam a visszahozott könyveket és máris mehetek ebédelni. Egyáltalán megérdemlem ennyi szakmai munka után? No majd délután...

Ebéd alatt még egyeztettem feleségemmel az eddigi eseményeket és a délutáni könyvtári teendőket. Nem sok időm marad, mert ma három órakor tanári értekezlet is lesz. Ebbe a két órába kell mindent belepréselnem, amit reggeltől akartam elvégezni. Megérkezett az Új könyvek, amit mindig komolyan át szoktam tanulmányozni. Valószínűen ma is otthonra marad. Örülök, ha a két óra elegendő lesz a könyvcsomag maradékának beletárolására. Éppen a második fogáshoz fogtunk volna hozzá, amikor csengett a telefonunk. A titkárnő szólt ide, hogy megérkezett a fénymásoló szerelője. Még jó, hogy időben elindultunk ebédelni...Szerencsénkre nem nagy gond volt vele, csak ki kellett tisztítani. Alig vártam, hogy távozzon, mert az ember folyó ügyeinek is eleget kell tennie a nap folyamán. Visszatérőben a folyosó végéről már láttam, hogy vártak a diákkönyvtár ajtajában a diákok. A nyolcból három csak tanulni szeretett volna az olvasóban, kettő a levelezését nézte meg, a maradék három jól megleckéztette a könyvtárost. Tudományos diákköri konferenciára készültek. Az egyik az autizmusról készült dolgozatot írni. Közösén néztük meg a gépi katalógusunkat, a pszichológiai kézikönyveinket, nagyon kevés használható anyagot találtunk. Egy könyvünk volt, ami kb. 20 oldalon írt a témáról, de ezen kívül mást nem találtunk. Ráeresztettem az internetre, hadd vessződjön a témájával, hiszen még tetszik is neki. A másik kettővel gyorsan végeztem. Az egyikük a Duna-Dráva Nemzeti Parkkal kapcsolatban kapott néhány könyvet, a harmadik közben kiszolgálta magát nagy örömmelre.

+

A kollégium vezetője rohant be hozzánk, hogy most azonnal kellene neki két fénykép a városkánk két templomáról. Az egyiknek eleget tudtam tenni, mert megtaláltam a gépen, a másikért továbbküldtem. Hamarosan három óra. Te jó ég! Nem válaszoltam még a tegnapi levelekre. Az Új könyveket máris elteszem a táskámba, majd este otthon folytatom. Mi lesz a ma érkezett könyvek beletárolásával? Nem soroltam a helyükre a ma visszahozott könyveket! Tulajdonképpen mit csináltam ma? Talán szabadságot kellene kérnem, hogy egy kicsit utolérjem magam. Ha egy-szer bezárkózhatnék néhány hétre a könyvtárba talán mindent a helyére tehetnék, minden lemaradásom bepótolhatnám! Persze csak ha nem másznának be utánam az ablakon....

Egy nagy problémám maradt a nap végére, mint minden nap: Arany János jutott eszembe: „Mily temérdek munka várt még!...

Mily kevés, amit beválték...”

Este megfogadtam, hogy holnaptól semmit nem tervezek előre. Ezzel minden iskolai könyvtáros kolléga így van, vagy csak felénk ilyen a könyvtáros egy napja?

*

*Németh Rómeó, 8. osztályos, 14 éves
Eötvös József Általános Iskola
Felkészítő tanára: Witt Katalin
I. helyezett a középső korcsoportban*